

— Да, но послѣ, и за свадбата на дъщеря му . . .

— Какъ? Кармена са жени?

— Да; за братовчеда си донъ Фернанда; работата е рѣшена, ако, както са надѣймы, стане миръ съ Нидерланды, и щомъ Фернандо занесе писмата на Спинола въ Мадритъ до герцога де-Лерма; защото не си ти само Пикильо, слѣдоваше засмѣна Аиша, който имашъ прѣговори за важны работы съ фамилията на герцога де-Лерма . . . земи ги прочее. »

И му подаде една зелена кисія, плѣтена отъ нея, въ която бѣхж двѣстѣ златы дукаты.

« Твърдѣ много! . . . твърдѣ много! извика момъкътъ; донъ-Жуанъ е безмѣрно щедрѣ! да ми дава толкози! този който нема състояніе.

— Но има тщеславіето си като Наварскый намѣстникъ и иска секретарьтъ му да са прѣдставя достолюбно; пригответи са бърже, купи каквото ти трѣба, и внимавай да не ти липса нищо! Трѣба сичкото да имашъ; особенно като пжтувашъ заедно съ донъ Фернандо д'Алвайда, одного отъ първитѣ бароны на Валенція.

— Който ми са видѣ отличенъ момъкъ.

— Първи пжтъ го виждамъ . . . и не го познавамъ, но за интереса на Кармена, ты, който ще го видишь отблизо и ще пжтувашъ съ него, изучи го и пиши ми мнѣніето си.

— Давашъ ли ми слѣдователно позволеніе да ти пишѣж?

— Струва ми са че ти го поискахъ.

— И тѣй пріятелитѣ ти, рече Пикильо, и когато еж далечъ отъ тебе, пакъ ли ти са пріятеля?

— И еще повече! поне по мое мнѣніе, разстояніето ма приближава още повече къмъ тѣхъ.»

И му подаде ржката си, която той цалунж.

Пъленъ отъ радость, надѣжда и любовь, излѣзе той бърже изъ палата.

Посрѣдъ таквози благополучіе той не забрави сичко; когато человекъ е благополученъ, съ благодареніе помни майка си; а когато е злополученъ, сѣкогы